

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. november 10.
(vasárnap)**

Horváth Géza

AZ ÚR SZABADÍTÁSA

Lekció: Zsoltár 107,1-16

Alapige: Zsoltár 107,13

De az Úrhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből.

Imádkozzunk!

Édesatyánk! Elsősorban nem azért adunk hálát neked, hogy kiálthatunk, hanem azért, hogy van kihez kiáltanunk. Nem azért adunk hálát, hogy kiálthatunk hozzád, hanem azért magasztalunk, mert van füled arra, hogy meghalld a kiáltásunkat, és van szemed, hogy meglásd az állapotunkat. Magasztalunk, Urunk, hogy ezért beléd vethetjük reménységünket.

Köszönjük, hogy ma reggel is egybegyűjtöttél bennünket. Köszönjük, hogy istentiszteleten lehetünk együtt. Nem azért adunk hálát, Urunk, hogy mi tisztelhetünk téged, hanem azért, hogy te tisztelsz meg bennünket jelenléteddel ígéreted és ígéd szerint. Köszönjük, hogy nem vagy messze egyikünkötől sem. Magasztalunk, hogy gyermekeidben lakozást vettél. Áldunk téged, hogy Krisztus hit által lakhat a szívünkben. Ha nem így lenne, akkor engeddd, hogy a zsoltár szavai szálljanak feléd, és könnyörülj azon, akin könnyörülni akarsz.

Kérünk, add elénk és add nekünk ígédet. Köszönjük, hogy adtad a héten az igehirdetőnek, hogy elcsendesedjen felette. Köszönjük, hogy adtál gondolatokat, amit itt hirdetni kell. Engedd, hogy mi, mint gyülekezet, úgy fogadjuk, mint a te beszédedet. Mint akik nem emberi beszédként akarjuk azt hallani, hanem a te üzenetedként, a te szavadként, tisztító, bátorító, feddő, gyógyító üzenetedként.

Hálát adunk, Urunk, a mögöttünk levő hétért, annak minden napjáért, amely mindig a te kegyelmedet hirdette nekünk. Köszönjük, hogy örömben, bánatban hordoztál bennünket, és most együtt figyelhetünk szavadra és ígédre.

Kérünk Szentlelked ajándékáért, tölts el bennünket azért, hogy ígédnek kész szállás lehessen a szívünkben, értelmünkben, hogy elmenvén, cselekedjük is azt, amivel megbízol bennünket.

Szólj, Uram, mert hallják a te szolgálaid.

Ámen.

Igehirdetés

Az elmúlt héten a Zsoltárok könyvének utolsó nagy egységét kezdtük olvasni bibliaolvasó kalauzunk szerint, amelyet abban az egyetlen mondatban lehetne összefoglalni: Dicsérjétek az Urat!

Valaki azt mondta, hogy a Zsoltárok könyve a Szentírás imádságos könyve. Ez nem jelenti azt, hogy a zsoltárokon kívül a Bibliában nincsenek imádságok, mert vannak, és azt sem jelenti, hogy a Zsoltárok könyve csak imádságokat tartalmaz. Mégis a Bibliában a Zsoltárok könyvére úgy tekintünk, mint gyönyörű, tartalmas, szép imádságokra.

Ebből a 107. zsoltárból azért olvastam fel ezt a verset, és azért emelem ki ezt a négyszer előforduló gondolatot, mert ha végigolvassa valaki ezt a csodálatos írást, akkor meglátja, hogy van benne egy állandóan visszatérő gondolt: Izráel népe hűtlen lett az ő Urához, ennek következtében nyomorúságba kerültek, aztán kiáltottak az Úrhoz, és az Úr pedig megszabadította őket.

Ez négyszer fordul itt elő különböző helyzetekben, élettörténetekben. Lehet azt mondani: különböző korokban. Itt utalás történik a pusztai vándorlásra is. Mivel ez nemcsak a zsoltárt jellemzi, hanem az egész emberiség történelmét is ez a négyféle dolog: az Istentől való elhajlás, az emiatti nyomorúság, a kegyelemből történő kiáltás, ha ugyan kiáltunk, és az erre adott isteni válasz, ami mindig a szabadítás.

Négy kérdést hozok most a gyülekezet elé, és a negyedik kérdést szeretném egy kicsit bővebben kibontani.

- Az első kérdés: Hogyan kezdődik ez a zsoltár? Érdekes, hogy ez a zsoltár nem az emberrel kezdődik, hanem Istennel. Nem azzal kezdődik, hova került az ember? — hanem azzal, milyen az Isten. Ez a zsoltár azzal kezdődik: Adjatok hála az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete.

Mielőtt elmondaná a zsoltár, hogy milyen az ember, hova került, hogyan került oda, hogyan tud onnan szabadulni — először elmondja: Magasztaljátok az Urat!

Ez olyan, mint amikor valaki felvesz egy szemüveget, mert különben nem látná elolvasni azt, ami a kezében van. A szemüveggel azonban el tudja olvasni. Ennek a zsoltárnak az első verse éppen olyan, mint egy szemüveg. Fel kell ahhoz vennünk, hogy megértsük az ember helyzetét, és megértsük az ember szabadítását, amely Istentől van elkészítve a számunkra. Adja az Úr, hogy ilyen szemüvegen keresztül nézzük valóban, hogy milyen is a mi Urunk: jó és kegyelmes.

- Így hangzik a második kérdés: Kik tudják magasztalni az Urat? Azt mondja a zsoltáríró: „Így szóljanak az Úr megváltottai...” Minden ember tudja magasztalni az Urat? Nem, csak az Úr megváltottai. Csak azok tudják magasztalni az Urat, akiket Ő megváltott, akiket megszabadított.

Mivel azt mondja a zsoltár, hogy így szóljanak az Úr megváltottai... — ez az Úr megváltottai felé figyelmeztetés is. Ha te az Úr megváltottjának tartod magad, akkor magasztald az Urat. Mert még az Úr megváltottai is nehezen tudják sokszor magasztalni az Urat. Miért? Azért, amit a zsoltár leír: mert sokszor a körülményeinkre nézünk, és nem vettük fel azt a szemüveget, amelyet a zsoltár első verse ajánl nekünk: mert jó, mert örökké tart az Ő szeretete. Így is mondhatnánk ezt: onnan is tudod, hogy te az Úr megváltottja vagy, hogy magasztalod az Urat.

Sokan kérdezik: vajon én az Úr megváltottja vagyok-e? Én hozzá tartozom? — Ha magasztalod az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme, az azt jelenti: igen. Miért? Mert megtapasztaltad, hogy jó az Úr, sőt egyedül Ő a jó. — Jézus Krisztus azt mondja a gazdag ifjúnak: „Senki sem jó, csak Isten” — És megtapasztaltad, hogy kegyelmes, vagyis, hogy nem bűneink szerint cselekszik velünk, hanem az Ő irgalmasságából tekint ránk.

- A harmadik kérdés: miért magasztalják az Urat? Itt inkább a Károli fordítást vegyük, mert itt úgy olvassuk: Azért, mert megváltott a szorongatónak a kezéből. Itt nem az van: szorongatóinak a kezéből. Az embernek csak egy nagy szorongatója van, a Sátán. Ezért magasztalom az Urat.

Egy emlékezetes bizonyágtételt mondok: egy evangélizáción a lelkész megkért egy atyafit, hogy tegyen bizonyágot. Az atyafi hosszan bizonyágot is tett, de ennek a végén volt egy nagy hiányérzetünk. Miből adódott ez a nagy hiányérzet? Abból, hogy a bizonyágtévő egyetlen dolgról nem beszélt: a szorongatónak kezéből miképpen szabadította meg őt az Úr Jézus Krisztus. Majd' félórán keresztül hallgattuk, a végén már feszengve, hogy hány betegségből, milyen emberi eszközökön keresztül adott Isten gyógyulást, megoldást, könnyebbedést, fájdalommentességet, csak egyet nem hallottunk: a szorongató kezéből.

Miért magasztalják az Urat a megváltottak? Mert megváltotta őket a szorongatónak a kezéből. Az, hogy megváltott, azt jelenti a hívő számára, hogy nagy árat fizetett ezért a Szabadító. Ez nemcsak egyszerűen azt jelenti: szabadítást adott, hanem azt jelenti: ezért árat fizetett.

Megváltani azt jelenti: visszavenni, visszavásárolni azt, ami vagy aki valaki másnak a tulajdonába került. Akár elvesztett föld, mint tárgy, akár rabszolga, mint személy, de vissza lehetett vásárolni. Ez volt a Megváltó, az Ószövetségben a Góél, akinek valamit le kellett tenni érte.

A mi magasztalásunk azért van, mert Jézus Krisztus nemcsak megszabadított bennünket, hanem megváltott, ami azt jelenti: fizetett. Nem aranyat, nem ezüstöt — írja Péter a levelében —, ha nem drága áron váltott meg bennünket, mint hibátlan és szeplőtlen Bárány vérének, a Krisztusén. Visszavásárolt tehát, ezért zengj az Úrnak. Magasztaljátok az Urat, mert örökkévaló az Ő kegyelme.

Csak az az ember tudja magasztalni az Urat, akit megszabadított a nyomorúságból. Mi az ember számára a nyomorúság a Biblia szerint? Két dologban áll az ember nyomorúsága: a bűnben és a bűn büntetésében. Nemcsak a bűnben áll a mi nyomorúságunk, hanem a bűnnek a büntetésében is. Ez a kettő mindig együtt jár. Ezért Jézus Krisztus szabadítása nemcsak arra vonatkozik, hogy a bűneinkből szabadít meg, hanem arra is, hogy a bűneink következményéből. A bűnnek a büntetését is elhordozta a mi Urunk Jézus Krisztus, amikor pokoli kínokat élt át a Golgota keresztjén.

- A negyedik kérdés, ami érdekes a Bibliában, és amivel többet fogunk foglalkozni: Hogyan történik ez a szabadítás? Vajon olyan egyszerű ez? Azt kell mondanom: nem. Ugyanis a nyomorúságnak, amiből Isten megszabadít bennünket, mindig van oka. Így olvassuk a Zsoltárban: ellenszegültek a Felségesnek.

Amikor az ember saját hibájából az ördög ösztönzésére elszakadt az élettől és az élet forrásától, szakadás keletkezett az ember és Isten, mint legfőbb jó között,

és a Sátánhoz hajlottak. Ennek ideig és örökké tartó büntetése van. Ezt a zsoltárban úgy olvastuk: éheztek, szomjaztak, eltévedtek, a tengeren hajóra szálltak és kitört a vihar és féltek. Van egy örökkévaló büntetése: a bűn zsoldja a halál — ahogy a Római levélben Pál apostol mondja.

A következmény az, amit itt két képpel szemléltet a zsoltáríró: az ember nem oda érkezik meg, ahova indult. Az egyik kép, amikor bolyongtak és nem találtak lakott várost. A második kép (ezt a zsoltár vége felé olvassuk), amikor arról van szó, hogy a tengeren hajóra szálltak, viharba kerültek, és nem találták meg a kikötőt. Tehát az ember nem érkezik meg, vagy nem oda érkezik meg, ahova kellene.

Nekünk hova kellene megérkeznünk? Oda, amit Isten ígére úgy mond: „Gyertek én Atyám áldottai, és örököljétek az országot, mely számotokra készítettett.” Isten országot készített nekünk. Ehelyett hova érkezik meg sok ember a bűn örökkévaló büntetésének következményeképpen? Oda, amiről a Lukács 16-ban olvasunk: meghalt a gazdag és felemelte szemeit a pokolban. Valószínűleg nem oda készült, de oda érkezett meg. A bűn következménye, hogy az ember nem oda érkezik meg, ahova kellene, ahogy Isten teremtette szentségben és igazságban, hanem oda érkezik meg, amely hely az ördögnek és az ő angyalainak készítettett. Éppen ezért döntő, hogy erre eszméljünk: hova tartunk, hogyan szabadulhatunk meg.

Hogyan történik a szabadítás? Négyyszer fordul elő, hogy az Úrhoz kiáltottak. Az Úr kiáltottak és Ő megszabadította őket. Ebből levonhatjuk azt: kiálts az Úrhoz, és meg fog téged szabadítani? Érezzük, ugye, hogy jó ez, de mégsem tökéletes.

Ezért kezdődik így ez a zsoltár: Jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme. Nem itt kezdődik, hogy kiálts az Úrhoz, s majd Ő meg fog téged szabadítani. Az Úr segítségül hívása ugyanis a Bibliában nem a szabadítás első lépése, hanem az utolsó. A Biblia szerint Isten segítségül hívása — amit az 50. zsoltárban így olvassuk: hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem. Vajon a segítségül hívás, a nyomorúságból való kiáltás a mi első lépésünk? Ezen múlik minden? A Biblia szerint: nem. Nem az első lépés, hanem szinte az utolsó.

Ahhoz, hogy ezt megértsük, hívjuk segítségül a Római levelet, mégpedig a 10,14 versétől kezdődően az ígét. Itt ezt olvassuk: De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek. Hogyan higgyenek abban, akit nem hallottak. Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? Hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? — Ezt az egészet meg kell fordítanunk. Mi volt az első lépés? Az, hogy Isten küldött ígét. Az az első. Hátulról kell kezdeni, úgy jutunk el a segítségül hívásig. Isten küldött ígét és a 107. zsoltárban azért, hogy lássák, hogy a Biblia mennyire önmagát magyarázza. A 107,20 zsoltárban meg van írva: Elküldte igéjét.

Nem azon van a hangsúly, hogy kiáltottak, hanem azon, hogy az Isten örökkévaló kegyelme elküldte az Ő igéjét. És ki Isten ígére? Jézus Krisztus. Az Ige testté lett. Legutoljára pedig elküldte az Ő szerelmes Fiát ebbe a világba, hogy higgyünk általa. Ezért a zsoltár nem arról szól, hogy a nyomorúságban kiálts az Úrhoz, hanem arról, hogy Isten elküldte az Ő Igéjét úgy, hogy valaki hirdeti, aztán lehet halni. Amikor halljuk az ígét, Isten Lelke hitet gerjeszt a szívemben, és mivel hit támad a szívemben, ezért hívom segítségül az Urat. Mert miképpen hívnák segítsé-

gül, ha nem hisznek. Hit nélkül hogyan lehet Istent segítségül hívni? Tulajdonképpen lehet, csak nem lesz belőle szabadítás.

Amikor az ember hit nélkül akarja Istent segítségül hívni, akkor miért hívja Istent? Hogy segítsen *neki*. Amikor az ember hittel hívja Istent segítségül, akkor azért hívja, hogy segítsen *rajta*. Sok embernek azért kell Isten, hogy segítsen neki.

Sokan „imádkoznak” mondjuk a fiatalok egy-egy vizsga előtt. Jaj, Istenem, most segíts meg! Vagy műtét előtt is: jaj, Istenem, most segíts meg. Segíts nekem! — A segítségül hívás mit jelent a Bibliában? Azt, hogy segíts rajtam. Mert nyomorult és elveszett vagyok. Lehet így könyörögni: segíts nekem, mert beteg vagyok, mert szegény vagyok, mert elesett, társtalan, magányos vagyok. De a hitből való segítségül hívás mindig: segíts rajtam!

Bartimeus mit kiáltott? Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam! Nem azt mondta: segíts nekem. Ott mire nézett Jézus? A kiáltásra? Nem. Jézus a kiáltást hallotta, de a hitre nézett. Mert mi módon hívnák segítségül, ha nem hisznek? Bartimeus hite hogyan nyilvánult meg? Abban, hogy azt mondta: Jézus, Dávidnak Fia — ez volt az ő hite. Hiszem, hogy te vagy Dávidnak Fia. Hiszem, hogy te vagy a Messiás. Hiszem, hogy te vagy, akit Isten megígért, hogy majd a kígyó fejére fog taposni. — Mindent hiszek.

Jézus Krisztus a kiáltást hallotta, de amit komolyan vett, az a hit. A szabadítás nem automatikus. Nem úgy van, hogy kiáltok, és majd Ő megszabadít. Hanem úgy van: ha hitből kiáltok. Azért beszél Isten igéje a nyomorúságról, mert Jóel könyvében olvasunk egy ígét: a kiáltás a nyomorúság miatt össze van kötve az üdvösséggel. Többről van szó, mint arról: segíts nekem! Itt arról van szó: könyörülj rajtam! Ehhez fontos, hogy komolyan vegyük, amit Isten igéjében mond nekünk.

A Heidelbergi Káténak van egy kérdése: Honnan ismered meg a te nyomorúságodat? Felelet: Isten törvényéből. Miért kell, hogy Isten ígét küldjön a nyomorult embernek? Azért, mert különben nem ismeri meg a nyomorúságát, nem ismeri meg az Ő szabadításának eszközét és módját. Mit tár elénk éppen ezért Isten igéje? Azt, hogy milyen nyomorult vagy te. De először azt tárja elénk, hogy magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Először azt mondja el, milyen Ő, milyen az Isten. Először ezt lásd meg, először abban gyönyörködj, hogy mily nagy vagy te.

A 2Mózes 3. kezdődik így: Elküldi Isten Mózeset, hogy hozza ki a népet Egyiptomból. Már Isten hozza ki hatalmas kézzel és kinyújtott karral. De mi módon, ha nincs küldött? Mózeset Isten elküldi, és mit mond neki? (Én még kisgyerekként tanultam meg ezt az ígét és nem is felejttem el soha). Így hangzik: „Látván láttam az én népem nyomorúságát. Kiáltásuk felhatolt elém. Le is szállok, hogy megszabadítsam őket.” — Itt megint olyan szép: nem azért száll le, mert kiáltottak, hanem azért, mert látta az ő nyomorúságukat.

Ezért kezdődik ez a zsoltár úgy: Adjatok hálát az Úrnak, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Nem azon múlik, hogy én kiáltottam, hanem azon, hogy Isten látta a nyomorúságot. Amikor azt gondolták és azt gondolta Mózes is, hogy nem látja senki. Azt mondták Mózesnek: az ügyünkkel nem gondol Istenünk. És sokszor gondolkoztak úgy: elfeledkezett rólunk az Isten. — És Isten azt mondja: látván láttam az én népem nyomorúságát. — Érezzük, milyen megerősítés ez?

Ezt jelenti, hogy örökkévaló az Úr. Mielőtt még kiáltanék. Mégis miért mondja, hogy kiálts? Mert azt mondja a zsoltár: Ha kiált hozzám, megfelelek. Hívj segítségül. Miért kéri mégis, hogy hívjuk segítségül? Azért, hogy felkeltse a szívünkben a hitet és azt a gyermeki bizalmat. Mi bizalommal járulhatunk a kegyelem királyi székéhez. Az ige és a Lélek hitet ébreszt bennem, és Jézus Krisztus erre figyel, hogy vajon kinek tartom Őt, mit várok tőle, és majd milyen hálával tartozom neki ezért a szabadításért.

Pál apostol a Római levél 7. fejezetében megint szépen foglalja össze, amikor felkiált: Ó, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg e halálnak testéből. És ott hálát ad Isten szabadításáért.

Amikor az ember kiált szabadításért, akkor tulajdonképpen meglátja a szabadítás szükségességét, lehetőségét és módját. Csak így érdemes kiáltani. Ez a hit. Csak így érdemes Istent segítségül hívni. Ahogy a tékozló fiú gondolkozott. Szükséges, mert ha itt maradok, meghalok. Ha abban az elveszett állapotban vagyok, akkor kárhozottban vagyok. A szabadítás tehát szükséges. A szabadítás lehetőségét meg lehet látni az embernek, amikor kiált. Ugyanis a hit azt jelenti: van szabadítás. Azt mondja nekünk ez a csodálatos zsoltár, amit énekeltünk, hogy nincs olyan mélység, ahonnan ne lehetne kiáltani, és nincs olyan rabság, ahonnan ne lehetne szabadulni.

A második kép ebben a zsoltárban az, hogy leveri a bilincseket, a vaszárakat. Jézus Krisztus mit mondott, amikor eljött a földre és kezébe vette a tekercset és olvasta Ézsaiás prófétát? hogy ő a foglyoknak szabadulást akar hirdetni.

Mindig megdöbbszent, amikor valaki úgy jön hozzám beszélgetni, hogy tulajdonképpen valahogy látja azt a nyomorúságot, amiben van, de sokszor az az érzésem, hogy még mélyebbre akarna menni ebben a nyomorúságban. Pedig egyszerűen, világosan, tisztán mondja az ige: vedd észre a gyógyulásnak, a szabadításnak a lehetőségét, és vedd észre annak a módját.

Ezt várja: vajon lesz-e annyi bizalmad, van-e annyi hited, hogy Jézus Krisztus meg tud és meg akar szabadítani. Mert Ő tud és akar is segíteni — énekeljük a 461. dicséretben.

Végül még két dolog.

Az egyik, hogy Jézus Krisztus szabadítása teljes szabadítás. Miért? Mit jelent, ha a Fiú megszabadít titeket, akkor valóban szabadok lesztek? Jézus Krisztus szabadítása teljes. Az egész Szentírás azt mondja, hogy a megszabadított embert az Ő uralma alá helyezi.

(Majd a 201,2 énekben énekeljük a tíz órai istentiszteleten. Elmondom, mi van abban. „Az ördög terhes fogáságából híven feloldozott. A bűnnek kemény igájából szabadságra hozott.”)

Miért magasztaljuk az Urat? Mert az ördög terhes fogságából híven feloldozott. Szabadítása teljes. Uralomváltás történt. Az egész Római levélnek ez a központi üzenete: uralomváltás. Nem uralkodik a törvény, nem uralkodik a bűn, nem uralkodik a test, hanem uralkodik az Úr. A teljes szabadítás azt jelenti: *minden bűnünkért tökéletesen eleget tett*. Nemcsak azokért, amik éppen eszembe jutottak és megvallottam neki, hanem *minden bűnömért*. Jézus szabadítása teljes.

Az, hogy teljes, azt is jelenti, hogy ebben a szabadításban Ő meg is őriz engem. A Filippi levél azt mondja: Meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat

Jézus Krisztusban. Hogy mondja a Káténk: És úgy megőriz, hogy az én mennyei Atyámnak az akarata nélkül egy hajsza sem eshetik le a fejemről. És megőriz.

Jézus szabadítása azt jelenti: kiszabadít, és ebben a szabadságban meg is fog engem tartani. Persze ezzel nem élhetek vissza, mert az ige azt is mondja, hogy abban a szabadságban, amelyre Krisztus megszabadított titeket, álljatok meg. — Ez az én felelősségem, nem élhetek vissza ezzel. De hogy annak a kezében vagyok, aki engem megszabadított a bűnnek kemény igájából, szabadságra hozott, ezért magasztalom az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme.

Másodszor: Milyen Jézus Krisztus szabadítása? Végleges. Nemcsak teljes, hanem végleges.

Olvassák el a 107. zsoltárt és tegyék mellé a Jelenések könyvének sok-sok igéjét. Amikor így olvastam, elcsodálkoztam rajta. Ezért magasztaljuk az Urat. Miért? Mert végleges az Ő szabadítása, mert akiket megszabadít, azokat célba juttatja. Lakott városokat kerestek, de eltévedtek az úton és bolyongtak, közben éheztek, szomjúhozta. A végén Isten utat mutatott nekik és lakott városba vezette őket. Mit jelent ez a hívőnek? Azt, hogy ez a lakott város a mennyei Jeruzsálem. Lakott, mert minden népből, nyelvből, nemzetből, bolyongtunk a pusztában, de utat mutatott nekünk. Kit mutatott? Jézus mondta: Én vagyok az út, az igazság és az élet. Mi van a Jelenések könyvében? Nem éheznek, és nem szomjaznak. A nap többé nem tűz rájuk.

A harmadik kép szól a betegekről. A Jelenések könyve azt mondja: ott nem lesz fájdalom, betegség, halál, elválás, elmúlás, öregedés, gyengeség.

A negyedik kép mit mond? A kívánt kikötőbe vezette őket. Mert mi nem tudnánk odajutni. Ezért magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Ahova mi nem tudnánk soha bemenni, mert eltévedtünk és a magunk erejével, eszével, tehetségével, érdemével soha el nem érnénk oda, ahova a kegyelem be tud minket vinni. És elvitte őket a kívánt kikötőbe.

Ezért Isten Jézus Krisztusban megjelent szabadítása végleges. Nyomorúságban az Úrhoz kiáltottak, ezért magasztaljátok az Urat. És a mennyei Jeruzsálemben magasztalni fogjuk az Urat, magát a Szabadítót. A Jelenések könyve központi igéje: Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen a tisztesség, dicsőség, erő, hatalom, áldás. Ezt fogjuk ott is tenni, és úgy fogjuk imádni Jézus Krisztust, mint Szabadítót.

Adja az Úr, hogy szabadon, a szabadságban megállva, a teljes és végleges szabadítást átélve, célba érjünk, hol várnak mind a szentek, az Atyánál pihentek, megfáradt gyermekek.” (455. dicséret).

Imádkozzunk!

Úr Jézus, köszönjük, hogy szabadítóul jöttél erre a világra, és nem tanítóul, ahogy Nikodémus gondolta, nem kenyeret adó forrásként, ahogy az ötezrek gondolták, nem áldott orvosként, ahogy a betegeket odavivő rokonok gondolták, hanem a kijelentésből tudjuk: nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből.

Áldunk, hogy nem rólunk szól ez a 107. zsoltár, hanem rólad. Tehetetlenek vagyunk a bűn miatt, még a kiáltásra is. De köszönjük, hogy ezért küldtél igét. Ezért

AZ ÚR SZABADÍTÁSA

küldtél Lelket, hogy az ígét élővé és hatóvá tegye, és felgerjessze szívünkben a hit drága ajándékát. És észrevegyük a nyomorúságot, ami tönkretette már az életünket, házasságunkat, családunkat, kapcsolatainkat, az idegeinket, és olyan sok mindent tönkretett az életünkben. De kiáltunk hittel, tudván, hogy kihez kiáltunk, és miért kiáltunk.

Szabadításodra várunk, Urunk! Szabadítsd meg azokat, akiket még nem szabadítottál meg, és kérünk, hogy teljes szabadításodban adj újbóli szabadításokat, míg e földön járunk.

Köszönjük, hogy elvetted bűneinket és megszabadítottál azok következményeitől is. Ezért tudjuk, hogy nincs senki másban üdvösség, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.

Imádkozunk, Urunk, hogy hirdettessék az ige nemcsak itt, hanem máshol is. Imádkozunk hozzád szeretteinkért, akik még nem hallották meg az ígét. Akik nem szembesülhettek még a te nagyságoddal, a te jóságoddal és örökkévaló kegyelmeddel.

Imádkozunk hozzád a gyászolókéért, és imádkozunk hozzád különösen azért a családeért, ahol nagy tragédia történt, a nagy nyomorúságban, Urunk, adj vigasztalást nekik igédben.

Imádkozunk betegeinkért a kórházakban, otthonukban fekvőkért, a gyermekekért, az óvodásokért, az iskolásokért, a munkába sietőkért majd, és imádkozunk: hadd tudjuk ezt a napot neked szentelni.

Kérünk belső örömet, derűt, lelki békességet, csendességet, hogy tudjunk egy kissé áldott csendben lenni, hogy benned békességre leljünk.

Kérünk, hallgasd meg azokat az imádságokat is, amiket most csendben viszünk eléd.

Ámen.

469.

Finlay K.G., 1882.

Jé- zus, nyá- jas és sze- líd,
Láss meg en- ge- met, Hall- gas- sad meg,
hű Meg- vál- tóm, gyer- me- ke- det!

2. Bűnöm láncát oldja fel Kegyelmed s a hit;
Törjed össze balga szívem bálványait!

3. Szabadságot adj nekem És tiszta szívet, Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled!

4. Vezess engem útadon: Magad légy az út, Melyen lelkem a halálból életre jut.

5. Jézus, nyájas és szelíd, Láss meg engemet: El ne engedd, hű Megváltóm, már kezemet!

Prynne G. R., 1818–1903.